

Arrest

nr. 76 153 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, komt op 13 september 2008 via Nederland de Schengenzone binnen. Zij is in het bezit van een paspoort met een visum type C geldig van 12 september 2008 tot 26 december 2008.

Op 3 februari 2010 bevalt verzoekster in België van een zoon met Filipijnse nationaliteit.

Op 7 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 juli 2011 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 3 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.09.2010 en aanvulling 19.07.2011 die werd ingediend door :

L. L., M.

(...)

L., R.

geboren te M. op 03.02.2010

nationaliteit: Filippijnen

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat haar moeder op legale wijze in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor, loutere verklaringen kunnen niet volstaan.

Betrokkene haalt aan dat haar zontje in België is geboren, maar verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Ook de verwijzing naar de toestand in de Filippijnen vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene werkwilbig is, Nederlandse les heeft gevolgd, een computercursus volgde, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• art 7, 1, 2° Regelmatig verblijf verstreken

(...);”

Op 23 november 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...) "

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriele Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene, (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tof haar besluit is gekomen, (cf. RvSt, 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990,31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris meermaals het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt geponeerd dat aangehaalde elementen van integratie (dat betrokkene werkwilbig is, Nederlandse les heeft gevolgd, een computercursus volgde, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet,

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84,658, 13 januari 2000),

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Ondertussen verblijft verzoekster reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politieke of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tassen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds,

la dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in 'het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Waar verzoekster aanhaalde dat haar moeder op legale wijze in België verblijft, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat dit element niet in aanmerking kan worden genomen omdat zij geen bewijzen van verwantschap voorlegde en loutere verklaringen terzake niet kunnen volstaan.

Er wordt echter niet gesteld dat dit aangehaalde element niet dienstig zou kunnen zijn bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster.

Door inzake geen verder onderzoek te doen betreffende een dergelijk belangrijk gegeven werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit immers voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, 43)
De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu nagelaten dit te doen. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”*

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische of diplomatieke post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, wordt het hem toegestaan de aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitskaart beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De verwerende partij stelt vast dat op alle door verzoekster ingeroepen elementen werd geantwoord in de bestreden beslissing. Een lezing van de bestreden beslissing wijst er volgens de verwerende partij niet op dat deze op kennelijk onredelijke of onwettige wijze is genomen. Een goede integratie en de andere door verzoekster aangehaalde elementen, verhinderen niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De verwerende partij verwijst op haar beurt naar rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zoals geciteerd in arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat van verzoekster wordt verwacht dat ze zich opnieuw elders dient te vestigen. Er wordt enkel verwacht dat zij haar aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster toont niet aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Verzoekster geeft volgens de verwerende partij te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoekster maakt volgens de verwerende partij evenmin duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Er werd ingegaan op al de door verzoekster aangehaalde elementen.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te

begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1 Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Uit verzoeksters aanvraag van 6 september 2010 blijkt dat zij volgende elementen heeft aangehaald:

“Cliënte komt in december 2008 naar ons land met een toeristenvisum om haar moeder, die in België verblijft op basis van een werkvisum, te bezoeken.

Wanneer cliënte ontdekt zwanger te zijn, zoekt zij steun bij haar moeder en wil zij haar kind graag hier ter wereld zetten.

Zij besluit zich in te schrijven teneinde onze taal te leren en haar kansen op onze arbeidsmarkt naar de toekomst toe te vergroten om haar kindje de opvoeding te kunnen garanderen dat het verdient.

Daar haar moeder, als huishoudhulp, dag en nacht aan het werk is, gaat cliënte met de hulp van de vzw O.R.C.A. op zoek naar een tijdelijke opvangfamilie en komt zo bij het gezin V.D.B. te Zoersel terecht.

Haar kennis van het Nederlands gaat er in deze periode zienderogen op vooruit. Op 03/02/10 bevalt cliënte te Malle van haar zoontje R. L.

Vandaag heeft cliënte zich opnieuw ingeschreven om onze landstaal nog beter onder de knie te krijgen en is zij eveneens op zoek naar arbeidsmogelijkheden teneinde haar zoontje te kunnen onderhouden.

Zoals alom bekend zijn de leef- en werkomstandigheden van vrouwen op de Filippijnen schrijnend te noemen.

Een lot (dat) cliënte niet langer wenst te ondergaan.

Cliënte heeft de wil zich in onze maatschappij te integreren en door middel van eerlijk werk in haar eigen onderhoud te voorzien, doch wordt hierin geremd door haar illegale verblijf in ons land.

Reden waarom zij vandaag dit verzoek tot U richt en om een regularisatie van haar verblijf en dat van haar zoontje verzoekt.

In bijlage zend ik u documenten die dit schrijven en de aangehaalde feiten kunnen illustreren.”

Verzoekster aanvulling van 19 juli 2011 bevat stukken inzake haar integratie.

2.3.2.2 Verzoekster meent dat de bestreden beslissing het begrip “buitengewone omstandigheden” miskent. Verzoekster meent dat haar elementen van integratie wel kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden en dat het een motiveringsgebrek uitmaakt om deze zonder meer als irrelevant af te wijzen, verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State. Verder herhaalt verzoekster dat zij hier geïntegreerd is en duurzaam lokaal verankerd en dat redelijkerwijze van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw elders zal vestigen. Zij verwijst naar praktische moeilijkheden om terug te keren en dat terugkeren een buitengewone en onevenredige inspanning zou vergen. Bovendien zou er een onevenredigheid bestaan tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoekster omwille van het door haar geleden nadeel. Bovendien wordt het legaal verblijf van haar moeder in België opzijgeschoven omdat verzoekster geen bewijzen van verwantschap voorlegde, terwijl verzoekster meent dat er een verder onderzoek diende te worden gevoerd naar een dergelijk belangrijk gegeven.

De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de vreemdelingenwet, betreffen de redenen waarom de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Er dient op te worden gewezen dat verzoekster op zijn minst moet aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en vanuit zijn land van herkomst de aanvraag in te dienen (RvS 26 november 2002, nr. 100.223).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag verwees naar haar elementen van integratie en als enige reden waarom zij niet terug wenst te keren naar haar land van herkomst, opgaf “Zoals alom bekend zijn de leef- en werkomstandigheden van vrouwen op de Filippijnen schrijnend te noemen. Een lot (dat) cliënte niet langer wenst te ondergaan.” In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen: “Ook de verwijzing naar de toestand in de Filippijnen vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene

geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn." Verzoekster uit geen kritiek op dit motief en toont bijgevolg niet aan dat dit motief zou steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangetoond dat haar integratie, het legaal verblijf van haar moeder en het feit dat haar zoon in België is geboren het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde deze elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden die verzoekster verhinderen om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekster *in casu* nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister of staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde heeft immers beslist dat de integratie van verzoekster geen buitengewone omstandigheid is.

De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de conclusie van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Een loutere herhaling in het verzoekschrift van de elementen inzake haar integratie en een verwijzing dat verzoekster gedurende haar verblijf in België nooit in aanraking is gekomen met de politie en gerechtelijke overheden, het nadeel dat zij zou ondervinden door haar hebben en houden achter te laten, de buitengewone inspanning die zij zou moeten leveren, volstaat evenmin om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen van verzoekster niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen indienen. Verzoekster toont daarnaast niet met concrete gegevens aan dat de door haar aangevoerde elementen in haar aanvraag in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op foutieve wijze werden beantwoord.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

2.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster meent dat dit beginsel geschonden is omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheid dat haar moeder hier legaal verblijft.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster geen bewijs van verwantschap voorlegt en zich beperkt tot loutere verklaringen. Dit strookt met de gegevens van het dossier: verzoekster heeft enkel verklaard dat zij hier een moeder heeft die legaal verblijft in België. Zij heeft in dit verband geen verdere gegevens aangebracht. Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. De bewijslast inzake een bewering van de aanvrager ligt bij de aanvrager. Nu verzoekster geen bewijs heeft voorgelegd van haar bewering dat haar moeder hier legaal zou verblijven, diende deze ongestaafde bewering niet verder te worden onderzocht en steunt de bestreden beslissing in dit verband op een correcte feitenvinding. In dit verband wordt herhaald dat de integratie van verzoekster nog niet aan de orde was omdat de beslissing enkel de onontvankelijkheid van de aanvraag betreft.

De gemachtigde is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET